

סמירה נגרוש

קפה בלי סוכר

החירות היחידה, המצב היחידי של חירות שהרגשתי בלי סייג, היה בשירה, בדמעותיה ובזוהרם של אחדים שבאו אלי משלושה מרחקים, ומרחקה של האהבה הכפיל אותי. (רנה שאר, "בשבחי הצלחת")

יש דפים ריקים החולפים דרכך בלילה כמו אלה שהמו"ל אינו מצפה להם והם מורים על ספר דמיוני קמל והולך לנגד עינייך, ככל שהזמן עובר ואת מעדיפה להאמין כי יישאר לעד בזיכרונו המת של המחשב.

אני אוהבת לשתות קפה עם ענן של שמנת לא נכון אני אוהבת לשתות קפה בלי כלום בלי סוכר אני אוהבת רק את ענן השחר הערפילי שאני לוכדת לפני השינה הוא מבתר וממלא חרש את שקעי הגבעות אני אוהבת את זרויף השמנת המעביר אותי משד אל פטמה. היא מגישה לי מים מפוקפקים בספל בצבע אדמה היא אומרת כתבתי רומן אבל הדיסקט מקולקל היא אומרת ראי את מטע הזיתים שלי תמיד חלמתי שיהיה לי בוסתן אני יורדת בשלוש המדרגות אני משקיפה הרחק אל עשבים שוטים חרוכים בשמש אל עץ לימון נטוע בבטון כמו עמוד עיוור אני אומרת מטע הזיתים שלך יפהפה תעברי לדיסקטים מסוג אחר.

אחת שתיים אני סופרת את הטיפות הנושרות משמים על פיסת הפלסטיק הבוטה שהושארה במרפסת שלוש ארבע כל המחשבות ראויות למרדף כששום דבר לא בא לא תשוקה לא שינה אני מחפשת סיגריה בזווית העין ואני אפילו לא מעשנת.

רחוב דידוש מוראד* חצות-ושלושים-וחמש דקות שני הגברים מתקדמים אומרים נצעד עד לקצה עד שנתגמד עד המאה העשרים-ושלוש אני אומרת משוררים הם מטורפים ולמרבה המזל השניים האלה קיימים אנחנו נלך הם

* דידוש מוראד – הרחוב הראשי בעיר אלג'יר.

אומרים נרכב על גמל למדבר בינתיים אני חייבת לתרגם לתת ממשות לתפניות שניתנו לי בהשאלה.

חתולים לא צריכים שידברו אליהם לתוך האוזן הם לא חגים סביב הקערות שלהם הם מחכים בסבלנות אחר כך משתרעים על השולחן המבולגן הם כורכים עצמם סביב מרכז הכובד שלהם במרחק המושלם מהרדיאטור עוד לא הרמת את כף הרגל והם כבר יודעים אם אתה משנה תנוחה או מתכוון לצאת.

עדיין היד הזאת הרועדת ולוחצת בקושי את העט הזול אל תשבץ הפסנתר נשאר סגור ומעלה אבק המשורר הוא צל נפחד על חורבת ספה שמול הפנס הכבוי של מסגד ישן וחולם על היום שיעלה בלעדיו.

אני אומרת שכדי לכתוב את הדברים הבנאליים ביותר צריך לכתוב קודם על לידתך מאמך מאביך מאהבת הגוף מנשים מגברים מאנסים ומרוצחים מגילוי עריות ומנתיב הלילה והרעב מספרים מקינאה מחדש ממין מחורכות מהים מעצים מהארכיאולוגיה מאלים יוונים ופגאניים ומכוכבים אני אומרת שכל זה כמעט מובן מאליו לפני הכתיבה ואחריה.

צריך להכפיל את המלה הר בנשימות קטועות ולהוטות לאחוז במה שעשוי לדמות לחשיכה היורדת עליך מחוסר אוויר כמו גבול שאפשר לשרטט בין אכל לתחייה.

להחליק בין עליו המתים של חורף מאוחר ולתת לעצמך לגלגל ברכיים נקועות שרירים חלודים חירשים לכל תנועה החיה המינרלית מטפסת ומידרדרת בתחושה שתכלית קיומה לחבוק את האופק.

אני אוהבת את כיכר התיאטרון הזאת היכן שהשחקנים נשפכים מתוך חשמלית מס' 1 ולתוכה אני לוגמת מכוסית נוזל שהתחמם בין ידי ומחכה לרדת הלילה אני מציגה את ההצגה שלי בקרב צללים חופשיים ושאננים אני מאשימה את ההלם התרבותי ואני משתוקקת לשמץ פזיזות.

לפעמים אני חושבת שצריך לעזוב מהר את המושכות לתפוס את המטוס הראשון את המה שלא יהיה הראשון פשוט לעזוב בידיים שמוטות בלב בודד בהרגשה שהעולם עצום אני חוצה את שדרת הנמל אני שומעת את האנייה נובחת מפתה אותי אני מסיחה את דעתי אני כמעט מתנגשת בעובר אורח ואני אומרת לעצמי שאלג'יר היא זונה קדושה.

אין לי בעיה להאמין שהעתיד יהיה מר אם דרושים תצלומים מדודים במילימטרים על רקע לבן מוכתם בארגמן כדי לצלוח את הים התיכון ואופני כושר כדי להגמיש את גיד אכילס לפני שחללים ירוקים יאווירו בשנה מעוברת ויערות יבוראו בשריפות המזויפות של יולי.

אין לי בעיה לגלות כמו פְּרֹנֶר את מסתרי ניו יורק ואחר כך את מסתרי פריז
 ולמה לא לקונן על שְׂדֵי הקטנים ועל שיגיונותי הגדולים.
 מחר יהיה יום שאיש אינו רוצה לחשוב עליו לכן מחר מתקדם שעה-שעה
 ומתייצב בחלון בלי לחכות שהירח ישקע.
 הצייר אומר לי שדברים כתובים הם סימנים בשבילי אין הם אלא חרקים
 גרפיים בתחומי המסך שלי מאז שהתנתקתי מהקליגרפיה הערבית אני פוחדת
 שחר הספרים ייהפך לגל של סימנים חסרי פשר.
 היא נותנת לי תרגיל כתיבה היא אומרת סְפְּרִי מה קרה יום אחד היא אומרת
 כתבי בזמן הווה ובמשפטים קצרים אני אומרת הזיכרון שלי עמוס יותר מדי או
 פחות מדי דברים קורים ביום איך לקלף את הבצל של גינתר גראס איך ללחוץ
 על כפתור האזעקה איך להיכנס ליום הנותן אמון במלים אמינות איך ללכוד
 במבט את אמת הרגע הזה הנולד או את מות השפה הייתי גם אני שמחה לדעת
 מה קרה יום אחד בהווה לחיות שוב את כל זה אבל היום אני באמת עייפה.
 מה שקובע מפגשים הוא לפעמים ארבע הרוחות המשקיפות על קן נשרים
 והרגע של מלת אהבה המבטל את כוחות ההתנגדות.
 לעתים השינה נוטלת ממך משהו מתחום העוול או השיגעון.

מצרפתית טל ניצן